

บทนำ

...ฝนตกอีกแล้ว

ภาพห้องฟ้ายามเช้าซึ่งพอจะมีสีม่วงอมชมพูแทรกผ่านระหว่าง หมู่เมฆสีเทาเหนือหาดทรายสีน้ำตาลและขอบคลื่นสีขาวของทะเล สีฟ้าอมเขียวเบื้องหลังม่านใสของเม็ดฝนด้านนอกหน้าต่าง ดูคล้ายกับ ภาพสีน้ำที่จิตรกรบรรจงป้ายพู่กันให้ทุกสรรพสิ่งละลายเข้าหากัน อย่างนุ่มนวล ส่งผลให้เจ้าของห้องที่นอนซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียง คล้ายยิ้มซำๆ ด้วยหัวใจที่เป็นสุข

เกาะเล็กๆ ที่อุดมด้วยธรรมชาติอันงดงามซึ่งตั้งอยู่ในทะเลอันดามัน ทางภาคใต้ของประเทศไทยหน้ามรสุมอาจไม่ใช่จุดหมายของคนทั่วไป แต่สำหรับมารินดาแล้ว มันเป็นเวลาของเธอโปรดปราน ไม่ต่างกับการได้หยุดนั่งพักดื่มน้ำเย็นๆ จนเต็มอิมหลังออกแรงวิ่งเต็มกำลังมา ยาวไกล จำนวนนักท่องเที่ยวบางตา ประชากรที่เหลือส่วนใหญ่เป็นผู้อยู่อาศัยถาวร ทำให้ลมหายใจในเกาะแห่งนี้ซำลง ถ้าเปรียบกับ ท่วงทำนองดนตรี คงคล้ายกับการเปลี่ยนจากจังหวะอันรวดเร็ว ร้อนแรงของแทงโก้มาเป็นความเชื่องช้าทว่าอ่อนหวานของเพลงวอลซ์

หญิงสาวเหยียดกายตรง ดึงแขนทั้งสองข้างออกจากผ้าห่มมาไขว้กันเหนือศีรษะ บิดขี้เกียจน้อยๆ แล้วยื่นตัวลุกขึ้นนั่ง หลังพิงหมอนที่วางซ้อนอยู่ตรงหัวเตียง เธอเอื้อมมือไปหยิบรีโมตคอนโทรล กดปุ่มเปิดโทรทัศน์ที่วางอยู่บนโต๊ะซิดฟาผนังฝั่งตรงข้ามกับปลายเตียงด้วยความเคยชิน

พิธีกรชายวัยกลางคนชื่อดังสวมแว่นกรอบบางท่าทางเจเนจัดคู่กับพิธีกรสาวสวยผมสั้นหน้าตาเก๋ไก๋กำลังช่วยกันเล่าและวิจารณ์ข่าวอย่างออกรส ข่าวเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่ประเทศแถบอเมริกาใต้ ข่าวผู้นำประเทศทางยุโรปตะวันออกประสบอุบัติเหตุทางเครื่องบินจนเสียชีวิต ข่าวการประชุมเรียกร้องทางการเมือง เหตุการณ์ปะทะกันระหว่างทหารกับประชาชนจนเกิดการนองเลือด ข่าวโจรสลัดขโมยวัตถุโบราณล้ำค่าจากคอลเล็กชั่นส่วนตัวของนักธุรกิจใหญ่ในฮ่องกงที่หลบหนีเข้ามาในประเทศไทย ข่าวแบรนต์เครื่องสำอางชื่อดังอเล็กซานเดอร์ มิลเลอร์เปิดตัวคอลเล็กชั่นลิปสติคใหม่ ข่าวดาราสาววัยรุ่นคนดังเป็นมือที่สามของครอบครัวดาราสาวรุ่นพี่ ข่าวนาคิมแห่ง Z-Raph ตกใจเซ็นสัญญาเล่นละครเรื่องใหม่ซึ่งเป็นการร่วมมือกันระหว่างไทยและต้นสังกัด และข่าวอื่นๆ ผ่านเข้าหูและผ่านออกจากสมองไปโดยที่เธอจดจำรายละเอียดอะไรไม่ได้มากนัก

...โลกที่เธออยู่ตอนนี้...ห่างไกลจากเรื่องราวทุกสิ่ง

ดูจนเกือบจบรายการ มารินดาก็สะบัดผ้าห่มออกจากตัวและลุกขึ้นยืน เมื่อได้เห็นหนังสือเล่มที่อ่านค้างอยู่ตกคว่ำหน้าอยู่ข้างเตียง เธอก็ส่ายหน้าน้อยๆ ก้มเก็บมันมาถือไว้ คิ้วเรียวยาวมดขีดเข้าหากันขณะเดียวกับที่มีมือเล็กบางพลิกดูเนื้อหาในเล่มอย่างไม่แน่ใจว่าอ่านไปถึงตรงไหน เพราะทั้งๆ ที่วังแสงนงว แต่ความสนุกของมันทำให้เธอฝืนอ่านต่อไปเรื่อยๆ และผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว เรื่องราวที่เกิดขึ้นในหนังสือกับความฝันจึงกลืนเข้าหากันจนแยกไม่ถูก พอพบหน้าที่

ต้องการ เธอจึงดึงที่คั่นหนังสือซึ่งสอดอยู่หน้าสุดท้ายมาคั่นไว้ วางหนังสือลงบนโต๊ะตัวเล็กข้างหัวเตียงทับนิตยสาร Love Potion ซึ่งเป็นนิตยสารผู้หญิงฉบับเดียวที่เธอรับอยู่ประจำ เพราะชอบอ่านคอลัมน์ Health Parfait เกี่ยวกับอาหารเพื่อสุขภาพของนามปากกา ‘หนูเปีย’ และเดินเข้าห้องน้ำเพื่อทำธุระส่วนตัว

เพียงครึ่งชั่วโมงต่อมาเธอก็มายืนอยู่ด้านหน้ากระจกเงา หญิงสาวที่มองกลับมามีร่างเล็กบางอยู่ในชุดเสื้อกล้ามสีดำและกางเกงยีนสีฟ้าซีดจาง ดึงหูและลำคอระหว่งเปล่าไร้เครื่องประดับ หากข้อมือทั้งสองข้างเต็มไปด้วยกำไลและสร้อยข้อมือหลายเส้น คาบเกี่ยวระหว่างความมีศิลป์และความรกรุงรัง

มารินดาใช้ที่รัดผมสีดำรวบผมสีน้ำตาลเข้มที่หยักศกเป็นลอนๆ ยาวเลยไหล่ขึ้นมาให้เป็นมวยง่ายๆ อยู่กึ่งกลางศีรษะด้านหลัง เผยให้เห็นใบหน้ารูปไข่ก่อนไปทางกลม บ่งบอกได้ไม่ยากว่ามีสายเลือดของทั้งทางตะวันออกและตะวันตกปะปนกันอยู่ ใต้หน้าผากกว้างและคิ้วเรียวยาวมีดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอ่อนใสที่ล้อมรอบด้วยขนตาอันเป็นแพนทา พอประกอบกับจมูกเล็ก ริมฝีปากอวบอิม และปลายคางมน ทำให้ใบหน้าของเธอมีสัดส่วนคล้ายคลึงกับใบหน้าของตุ๊กตา ไม่เคยมีใครบอกว่าเธอสวยสะดุดตา เห็นแวบแรกอาจดูธรรมดาจนแทบมองผ่านเลยเสียด้วยซ้ำ แต่เป็นคนที่หากพิจารณาดีๆ แล้วน่าค้นหา มองนานๆ ได้ไม่เบื่อ

หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบ Snow Globe ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะหน้ากระจกขึ้นมาเบาๆ ปล่อยสีขาวล่องลอยเอื่อยๆ กระจายไปทั่วก่อนจะค่อยๆ ตกลงมานบนตุ๊กตาเงือกสาวที่นั่งท่าแฉ่นอยู่บนโขดหินล้อมรอบด้วยผืนน้ำสีฟ้า ประดับด้วยปะการังและสัตว์ทะเลตัวจิ๋วหลากสี ใบหน้าของเงือกสาวหันไปด้านข้าง ดวงตาเหม่อลอยไปยังที่ไกลแสนไกล คล้ายกำลังรอคอยอะไรบางอย่างด้วยความหวัง

เต็มหัวใจ

...เจ้าชาย...งั้นหรือ

มุมปากของเธอขยับขึ้นเล็กน้อยเป็นรอยยิ้ม ทว่าหนักแน่นตา
หม่นเศร้า

...เงือกน้อยหน้าโง่...ยอมแตกสลายกลายเป็นฟองคลื่นเพราะ
ใคร...ที่ไม่รักกัน

เธอมองสิ่งที่อยู่ในมืออดีตหนึ่งก่อนจะวางมันลงที่เดิม

...นั่น...ไม่ใช่เธอ!

มารินดาใช้นิ้วชี้จิ้มไปที่ผิวของกระจกตรงหน้าอกซ้ายอันเป็น
ตำแหน่งที่ตั้งของหัวใจในเงาสะทอน

"ต้องเข้มแข็งนะ วันนี้จะดีขึ้นกว่าเดิม"

เสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่น พุดเข้าไปซ้มาราวกับกำลังสะกดจิต
ตัวเอง พยายามส่งความมุ่งมั่นและมั่นใจไปยังแววตาและรอยยิ้ม
อย่างเต็มกำลัง

...ที่นี่...เวลานี้...ไม่มีอะไรที่เธอต้องกลัว

...แม้ส่วนลึกจะยังอาลัยอาวรณ์ แต่...

...เธอนำตัวเองห่างไกลจากที่นั่น...และเวลานั้น...มามากแล้ว

บทที่ 1

เสียงกรังกรังของกระดิ่งห้อยประตูดังขึ้นตามด้วยเสียงซ่าๆ และกลิ่นฝนที่พัดโชยเข้ามาวูบหนึ่ง ดึงความสนใจของมารินดาซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาริมหน้าต่างจากหนังสือในมือให้เงยหน้าขึ้น และพบว่าผู้ที่เพิ่งเดินผ่านประตูเข้ามาเป็นผู้ชายแต่งตัวปอนๆ ที่สะพายเป้แบบแบ็กแพ็กมอมแมมใบโตไว้ด้านหลัง ซึ่งเป็นลักษณะของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เห็นบ่อยจนชินตา ใบหน้าของเขาถูกบดบังด้วยหมวกแก๊ปที่เปียกโชกพอๆ กับเสื้อยืดสีดำและกางเกงขาสวมสีเดียวกันที่สวมอยู่ หยดน้ำเม็ดโตๆ ร่วงหล่นลงบนพรมที่วางอยู่ เขาหันรีหันขวางอย่างไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี เธอจึงวางหนังสือลง ลุกขึ้นไปหยิบผ้าขนหนูสำหรับเช็ดมือตรงเคาน์เตอร์ส่งให้

"นี่คะ" หญิงสาวบอกเป็นภาษาอังกฤษชัดถ้อยชัดคำ "ผืนใหม่ยังไม่ได้อั้"

"ขอบคุณครับ"

ชายหนุ่มตอบรับเสียงทุ้มต่ำด้วยภาษาเดียวกัน มือใหญ่ที่เอื้อมมารับผ้าชิ้นนั้นแข็งแรงและคล้าแดด เขาปลดแบ็กแพ็กใบโตลง

จากป่าแล้ววางมันลงบนพื้นข้างประตูอย่างระมัดระวัง ก่อนจะถอดหมวกแก๊ปออก ่วนกับการใช้ผ้าขนหนูเช็ดใบหน้าและผมแรงๆ ตามด้วยแขนทั้งสองข้าง โดยที่ไม่รู้สึกถึงสายตาที่มองจ้องตาไม่กะพริบอย่างตกตะลึงนิดๆ

ไม่ว่ามารินดาจะไม่เคยเห็นผู้ชายรูปหล่ออย่างหาที่ติไม่ได้มาก่อน แต่ส่วนใหญ่พวกเขาจะอยู่ตามหน้ากระดานของนิตยสารราคาแพงมากกว่าจะมายืนอยู่ตรงหน้าครบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเต็มไปด้วยกลิ่นอาย ลมหายใจ และเลือดเนื้อที่สามารถจับต้องได้แบบนี้

เขาเป็นคนสูง ศีรษะของเธออยู่ต่ำกว่าไหล่ของเขาเสียอีก รูปร่างภายใต้เสื้อยืดเปียกน้ำจนแนบเนื้อที่เหมือนจะพอมในการมองผาดแรกนั้น เมื่อดูใกล้ๆ กลับเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อสมส่วน ผมสีดำสนิทหยักศกน้อยๆ ยาวเกือบจะระไหล่ โครงหน้าของเขาเต็มไปด้วยเหลี่ยมมุม แลดูบึกบึนราวกับรูปปั้นของเทพเจ้าโรมัน คิ้วพาดตรงเฉียงขึ้นเล็กน้อย จมูกโด่ง โหนกแก้มสูง ริมฝีปากบางหยักเป็นกระจับ ล้อมรอบไปด้วยหนวดและเคราขึ้นจางๆ อย่างที่เจ้าตัวเองไม่ได้พบกับมิดโกนมาสักสองวัน ผิวบนอกร่มผ้าของเขาเป็นสีแทนเสมอกันอย่างคนที่ใช้ชีวิตกลางแจ้งเป็นประจำ

และ...เมื่อเขาหันมา ดวงตาสีเขียวอมน้ำเงินราวกับน้ำทะเลริมชายฝั่งยามแสงอาทิตย์สาดส่องที่ล้อมด้วยขนตายาวหนาเป็นแพทั้งเปลือกตาบนและขอบตาด้านล่างก็แทบจะขโมยลมหายใจของเธอไป รวมทั้งลึกลับที่ปรากฏบนแก้มซ้ายพร้อมกับรอยยิ้มเก๋ๆ นั้นก็เกือบทำให้เธอลืมวิธีการเปล่งเสียงจากลำคอไปเสียสนิท

"ผมทำร้านของคุณเลอะเทอะไปหมด ขอโทษด้วยนะครับ"

เวลาผ่านไปหลายวินาทีที่เดี๋ยวกว่าที่สมองของมารินดาจะแปลความหมายของประโยคง่ายๆ แสนสุภาพนั้น และเรียบเรียง

ความคิดให้กลายเป็นคำพูดได้

"ไม่เป็นไรค่ะ ก็แค่...น้ำฝน"

"ผลสมโคลนจากรองเท้าด้วยสิ ผมจะช่วยทำความสะอาด"

"ไม่ต้องหรอกค่ะ" เธอย้ำคำเดิม "ฉันช่วยอะไรคุณได้ไหมคะ หรือว่าแค่มาหลบฝน"

"คุณมี... ไข่ไหมครับ"

เจ้าของชื่อขมวดคิ้วอย่างแปลกใจเพียงครู่เดียวก็คลายออก เปิดยิ้มให้เขาอย่างมีไมตรี

"อ้อ...คุณสุริคสิคะ"

คราวนี้ชายหนุ่มเป็นฝ่ายขมวดคิ้วบ้าง "ไม่ใช่ครับ"

"อ้าว...ขอโทษค่ะ..." เธอหัวเราะเบาๆ "...ฉันนี่กว่าคุณเป็นคนที่ยังคงที่ปักเอาไว้"

มารินดาอาศัยอยู่ชั้นสองของคาเฟ่เล็กๆ แห่งนี้ซึ่งกลางวันขายกาแฟกับเบเกอรี่ ส่วนกลางคืนเปิดเป็นบาร์ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และเปิด 'บ้าน ' ซึ่งอยู่ติดกันเป็นเกสต์เฮาส์ให้เช่า

เกสต์เฮาส์ของเธอเป็นบ้านสไตล์โคโลเนียลสองชั้นขนาดกลาง สีเหลืองสดใส ด้วยความที่บ้านมีเอกลักษณ์และมีกลิ่นอายกึ่งสมัยเก่า อยู่ติดทะเล และรายล้อมเขา จึงมีลูกค้ามาพักเต็มตลอดเวลา ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติที่ปักหลักอยู่นานๆ มีคนไทยเพียงประปราย เพราะเธอไม่ได้ลงโฆษณาไว้ที่ไหน ผู้คนรู้จักกันจากปากต่อปาก มีการรีวิวแนะนำลงในเว็บไซต์ต่างประเทศ ซึ่งเธอยินดีเป็นอย่างยิ่ง เธอตั้งชื่อแม่เพียงหนึ่งชื่อซึ่งขอร้องไว้กับทุกคนก็คือเธอไม่ต้องการให้มีภาพของเธอปรากฏขึ้นไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม ลูกค้าส่วนใหญ่แปลกใจที่เธอไม่แม้แต่จะยอมถ่ายรูปกับพวกเขา

'ฉันหนีใครบางคนมา' เธอบอกไปตามตรง 'ไม่ต้องการให้เขาตามมาพบ'

คนเหล่านั้นฟังแล้วจินตนาการไปต่างๆ นานา แต่สุดท้ายก็ยอมรับและเข้าใจความเป็นส่วนตัวของเธอดี

เขาส่ายหน้าช้าๆ "ผมไม่ได้จงใจเอาไว้ครับ เพราะเพิ่งตัดสินใจว่าจะมาที่นี่ แต่เคยอ่านที่มีคนแนะนำเอาไว้ ไม่ทราบว่าคุณมีห้องว่างหรือเปล่า"

หญิงสาวยิ้มบางๆ "คุณโชคดีค่ะ เพิ่งจะมีลูกค้าโทรศัพท์มายกเลิกห้องเมื่อคืน"

"ดีจริง"

"จะพักนานเท่าไรคะคุณ...เอ้อ..."

"รามินครับ" เขาแนะนำตัวพลางยื่นมือให้ "ยินดีที่ได้รู้จัก"

"ยินดีค่ะ" เธอสัมผัสมือเขาเพียงแผ่วเบาตามมารยาทก่อนจะดึงมือออก "จากลำเนียง ฉันเดาว่าคุณเป็นอเมริกัน"

"ถูกต้องครับ"

"ชื่อคุณคล้ายชื่อคนไทยเลย"

"จริงหรือครับ"

"ค่ะ...รามิน...แปลว่ากามเทพ"

"ความหมายตรงกันข้ามมาก" เขาหัวเราะ ดวงตาสีสวยทอประกายด้วยความขบขันแท้จริง "ชื่อผมเป็นภาษาเปอร์เซียครับ Ramin จริงๆ จะต้องออกเสียงว่าเรย์มินห์แปลว่านักรบ แต่ใครๆ ก็เรียกผมว่ารามิน คนอเมริกันออกเสียงตามอย่างที่พวกเขาอ่านจากตัวอักษร"

"โอ้..." เธออุทานและหัวเราะเบาๆ "...คุณนักรบจะเข้าห้องกี่วันคะ"

"ผมยังไม่แน่ใจ ขอจองไว้หนึ่งเดือนก่อนได้ไหมครับ"

เนื่องจากมารินดาไม่ได้ตั้งใจจะทำบ้านเช่าเป็นธุรกิจเต็มตัว เธอทำแค่งานและเพื่อให้ดูกลมกลืนกับคนท้องถิ่น เธอไม่สนใจเรื่องขาดทุนหรือกำไร รายได้เป็นผลพลอยได้เท่านั้น การจองของเธอไม่เป็นระบบ ใครโชคดีตามเข้ามาตอนจังหวะที่ห้องพักว่างก็จะได้พัก

ถ้าพักแล้วยังอยากอยู่ต่อ เธอก็ให้พักต่อไปเรื่อยๆ

"ได้สิคะ ถ้าคุณเปลี่ยนใจรบกวนบอกฉันก่อนล่วงหน้าสักสามสี่วันก็แล้วกัน คุณรู้สไตล์ที่พักของฉันใช่ไหมคะ"

ที่พักของเธอไม่ใช่โรงแรม มีแม่บ้านทำความสะอาดส่วนกลางทุกวัน และทำความสะอาดห้องพักที่มีลูกค้ำพักอยู่ทุกสามวัน เธอเตรียมอาหารเช้าต่างๆ ไว้ให้หนึ่งมื้อ ลูกค้ำทุกคนรับผิดชอบเรื่องอื่นๆ เช่น การจองทริปท่องเที่ยว หรือของใช้ส่วนตัวของตัวเอง

"ครับ" รามินพยักหน้าพลางหยิบซองยับยู่ส่งให้เธอ "ผมรู้มาว่าต้องจ่ายเงินค่าเช่าทั้งหมดล่วงหน้า"

"จะไม่ดูห้องพักก่อนหรือคะ เพื่อคุณไม่ชอบใจ"

"ไม่ต้องหรอกครับ ผมตั้งใจมาพักที่นี่"

คำตอบนั้นสะอูดใจเธอเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันจะถามอะไรเพิ่มเติม เสียงกริ่งกริ่งก็ดังขึ้น ประตูถูกเปิดออกอีกครั้ง เจ้าของร้านเกือบจะอ้าปากค้างเป็นครั้งที่สองเพราะเขาคนนี้ก็ดูดีพอจะขึ้นหน้าปากนิตยสารได้เช่นเดียวกัน

ผู้มาใหม่เป็นชายหนุ่มร่างสูงไล่เลี่ยกับคนที่มาถึงก่อน ต่างคนต่างมี 'ออร่า' โดดเด่นกว่าคนทั่วไป และเมื่อยืนเผชิญหน้ากันเช่นนี้ทั้งสองทำให้เธอนึกถึงตัว 'ราชา' บนกระดานหมากรุก

รามินผมสีดำ ดวงตาสีเขียวอมน้ำเงินเข้ม ผิวสีแทน แต่งกายด้วยสีดำ ส่วนอีกคนผมสีบลอนด์อ่อนจนเกือบจะเป็นสีขาว ดวงตาสีฟ้าอ่อนจาง ผิวขาวซีด ใบหน้าของเขาคมคาย คิ้วบาง จมูกโด่ง โหนกแก้มสูง ริมฝีปากบาง แลดูเย่อหยิ่งเย็นชา เลื้อยติดคอไปโลสีขาว และกางเกงขายาวสีเดียวกันมีรอยน้ำฝนเพียงเล็กน้อย รถแท็กซี่เพิ่งจะขับจากไปและหน้าร้านก็มีร่มเปียกโชกวางอยู่ สัมภาระของเขามีเพียงกระเป๋าเดินทางขนาดเล็กรูปเครื่องบินได้ใบเดียวเท่านั้น เขาแนะนำตัวด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงแปร่งเล็กน้อย

"ผมชื่อชูริค จองห้องพักเอาไว้"

มารินดาอดไม่ได้ที่จะเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ เพราะท่าทางของเขาไม่เหมือนนักท่องเที่ยวที่ต้องการหาที่พักราคาถูกเลย เขามีสง่าราศีคล้ายคุณชายในตระกูลสูง ดูเหมาะกับการใส่สูทหรู คงสาวสวยเดินเตร่ไปมาในโรงแรมห้าดาวที่ไหนสักแห่งมากกว่า แต่เธอก็ปรับสีหน้าอย่างรวดเร็วและยิ้มให้

"เชิญเลยค่ะ ฉันกำลังจะพาลูกค้าอีกคนไปพอดี"

'ลูกค้า' ที่ลอบประเมินกันอยู่ในใจก่อนแล้วพยักหน้าเป็นเชิงทักทาย แต่ไม่มีรอยยิ้มทั้งจากริมฝีปากและแววตา บ่งบอกชัดเจนว่าต่างฝ่ายต่างต้องการความเป็นส่วนตัว ซึ่งหญิงสาวไม่ติดใจอะไร คนที่เดินทางมาไกลขนาดนี้ล้วนมีเหตุผลที่ไม่จำเป็นต้องบอกใคร และหลายคนก็ต้องการที่จะอยู่สงบๆ ตามลำพัง

...เธอเอง...ก็เช่นกัน

มารินดาเปิดประตูและผายมือให้ชายหนุ่มทั้งสองเดินออกไปก่อน เธอเดินไปหยิบร่มสองคัน ออกจากร้านเป็นคนสุดท้าย ปิดประตูจับไว้ง่ายๆ และส่งร่มคันหนึ่งให้รามิน ส่วนชูริคหยิบร่มของตัวเองขึ้นมา

"ไม่ต้องถือหรือครับ" คนผิวคล้ำกว่าถามอย่างแปลกใจ

"แถวนี้ปลอดภัยเพราะห่างจากย่านท่องเที่ยวหลัก ในร้านไม่มีของมีค่าอะไร ช่วงโลว์แบบนี้แทบไม่มีคน แคมฝนยังตกหนัก ไปแค่บ้านหลังติดกัน ไม่เป็นไรหรอกค่ะ"

"คุณไว้ใจคนง่ายเกินไป" คนผิวขาวซัดเอ่ยขึ้นลอยๆ

"อาจเป็นได้ค่ะ" เธออมยิ้ม "แต่ฉันรู้สึกว่าการหวาดระแวงมากเกินไปอาจทำให้ประสาทเสีย"

"ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่าจะต้องมาแก้ไข"

"อย่างที่คุณบอกคะ ช่างในร้านไม่มีของมีค่าอะไร"

จังหวะเดียวกับที่เธอหยิบกุญแจขึ้นมา ประตูบ้านก็ถูกเปิดออกเสียก่อน คนที่อยู่ด้านในชะงักไปเสี้ยววินาทีเพราะไม่คิดว่าจะมีคนอยู่หน้าบ้าน

"อ้าว คุณกานต์...จะออกไปข้างนอกหรือคะ"

มารินดาทักหญิงสาวร่างสูงโปร่งที่ยืนนั่งอยู่กับที่อย่างคุ่นเคย เธอมาพักที่นี้เป็นปีที่สองติดกันแล้ว ปีที่แล้วเธอมาอยู่กับแฟนหนุ่มรูปงามชาวรัสเซีย ปีนี้เธอมาเพียงลำพัง และเมื่อเธอไม่ได้เอ่ยปากเล่าเจ้าของเกสต์เฮาส์ก็ไม่ได้ถามว่าอีกคนหนึ่งซึ่งเคยมาด้วยกันหายไปไหน

กานต์รีวีเป็นสาวสวยเด่นสะดุดตาแบบสาวไทยแท้ๆ องค์ประกอบทุกส่วนบนใบหน้ารูปไข่เกือบจะสมบูรณ์แบบด้วยดวงตากลมโต สีดำสนิทราวกับตากวาง จมูกโต่ง ริมฝีปากอูม ผิวสีน้ำตาล และผมสีกลางคืนนุ่มสลวยตรงยาวถึงกลางหลัง น่าเสียดายที่แววตาของเธอคล้ายถูกความเศร้าครอบงำอยู่ตลอดเวลา

"จะไปดื่มกาแฟที่ร้านคุณมีน" เธอตอบเสียงเบา มองเลยไหล่คนตัวเล็กกว่าไปยังชายหนุ่มรูปงามสองคนข้างหลัง คิ้วเรียวยกสูงขึ้นเล็กน้อย ดวงตาทอแววประหลาดใจเสี้ยววินาที ก่อนจะกะพริบตากลับเกลื่อน เอ่ยปากแซวเจ้าของบ้าน "เพิ่งรู้ว่าคุณมีนเป็นเอเจนซีนายแบบด้วย"

"กำลังคิดว่าจะจับเซ็นสัญญาอยู่พอดีเชียวค่ะ" คนถูกแซวรับมุกด้วยรอยยิ้มขำ พร้อมกับแนะนำลูกค้าที่จะอยู่ร่วมชายคาเดียวกันให้รู้จักกัน "คุณรามินกับคุณชวริศค่ะ นี่คุณกานต์รีวี ชื่อคนไทยเรียกยากสักนิด"

"เรียกฉันสั้นๆ ว่ากานต์ก็ได้ค่ะ" เจ้าของชื่อรีบบอก

ทั้งสามทักทายกันตามมารยาทสองสามคำ และดูเหมือนว่าจะ

ไม่มีเรื่องคุยกันมากไปกว่านั้น

"ร้านไม่ได้ล็อกประตู คุณกานต์เข้าไปรอก่อนได้นะคะ" มารินดาบอกลูกค้าสาวพร้อมกับขยิบตาให้ "หยิบเค้กทานตามสะดวกเลย เดี่ยวมีนพาสองหนุ่มไปดูห้องแล้วจะตามไปค่ะ"

"งั้นเดี๋ยวเจอกันนะคะ"

กานต์รีรับคำ หันไปยิ้มบางๆ ให้กับอนาคตเพื่อนร่วมบ้านหนุ่มทั้งสองตามมารยาท และเดินทางร่มฝ่าสายฝนจากไป

"เชิญด้านในค่ะ"

มารินดาบอกชายหนุ่มทั้งสองและเดินนำเข้าไปก่อน รามินเดินตามเข้ามาเป็นคนที่สอง ชูริคเข้ามาเป็นคนสุดท้ายและปิดประตูลง ฝั่งขวามือเปิดโล่งเป็นพื้นที่นั่งเล่น เชื่อมต่อกับห้องครัวฝรั่งแบบเปิด ผนังด้านหนึ่งมีหน้าต่างบานใหญ่มองออกไปเห็นทะเลหลังม่านฝน โขฟ้าหลายขนาดวางรอบโต๊ะกระจกตัวเตี้ย หันไปทางโทรทัศน์ขนาดใหญ่ โกลั๊กันนั้นเป็นชั้นหนังสือซึ่งมีหนังสืออ่านเล่นและคู่มือท่องเที่ยววางอยู่เกือบเต็ม ส่วนใหญ่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีภาษาอื่นๆ ปะปนบ้างประปราย เป็นของเจ้าของบ้านบ้าง เป็นของลูกค้าที่มาพัก อ่านจบและไม่ต้องการก็กลับไปทางด้านหลังห้องครัวมีห้องน้ำรวม ฝั่งซ้ายมือมีห้องพักสองห้องอยู่ติดกัน

"ห้องพักชั้นล่างเป็นของครอบครัวชาวเยอรมันค่ะ พ่อกับแม่วัยเกษียณพักห้องหนึ่ง สามีภรรยาวัยกลางคนพักอีกห้องหนึ่ง ตอนนี้ไม่มีใครอยู่ แต่เย็นๆ กลับมาพวกคุณคงจะได้เจอ ลูกค้าทุกคนใช้ห้องครัวกับห้องนั่งเล่นร่วมกันนะคะ ห้องของพวกคุณอยู่ชั้นสองค่ะ"

ชั้นสองมีห้องพักรู้อยู่สี่ห้องเรียงกัน ทุกห้องมีหน้าต่างบานใหญ่ที่สามารถมองเห็นทะเลได้ มารินดาใช้กุญแจเปิดประตูห้องเบอร์สี่และห้า ซึ่งเป็นสองห้องที่อยู่ตรงกลาง ก่อนจะส่งพวงกุญแจให้

ชายหนุ่มทั้งสองคนละพวง

"คุณรามินห้องสี่ คุณชูริคห้องห้า นะคะ กุญแจดอกใหญ่สำหรับเปิดประตูหน้า กุญแจดอกเล็กสำหรับเปิดประตูห้องคะ เบอร์โทรศัพท์บนพวงกุญแจเป็นเบอร์โทรศัพท์มือถือของฉัน ถ้ามีปัญหาอะไรติดต่อได้ตลอดเวลา"

"ห้องเบอร์สามหรือเบอร์หกวางหรือเปล่าครับ" รามินถามพลางชะเง้อเลยไป

เจ้าของบ้านสายหน้ายิ้มๆ พอจะเข้าใจได้ว่าคนถามอาจอยากได้ห้องริมเพราะมีหน้าต่างสองด้าน และมีความเป็นส่วนตัวมากกว่า

"ไม่ว่างค่ะ คุณกานต์วิธีที่พวกคุณเพิ่งเจอพักห้องเบอร์สาม ส่วนห้องเบอร์หกมีสาวรัสเซียจองไว้ระยะยาว เธอไปๆ มาๆ ถ้าเธอแวะมาพวกคุณคงจะได้เจอ"

"อ้อ"

"คุณสองคนดูห้องก่อนนะคะ ถ้าไม่ชอบใจอะไร..."

"ผมต้องการพักที่นี้อยู่แล้ว ไม่มีอะไรให้ลังเล" ชูริคเอ่ยชัดขึ้นเรื่อยๆ หลังจากกวาดตามองสภาพห้องจากหน้าประตู "ผมขอตัวก่อน" เพียงแค่นั้นคนพูดก็ผลุบหายเข้าไปในห้องพักและปิดประตูลง ทำเอาเธอกะพริบตาปริบๆ แปลกใจในความรีบร้อนของเขานิดๆ

"ผมเองก็เหมือนกันครับ ไม่มีอะไรที่ไม่ชอบใจ" ชายหนุ่มอีกคนบอกเธอ

"ถ้าอย่างนั้น ไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะคะ"

"ครับ เชิญคุณمینตามสบาย"

"ค่ะ"

รามินยิ้มให้ก่อนจะปิดประตูห้อง หญิงสาวจึงหมุนตัวและเดินลงบันไดบ้านพักช้าๆ เธอสายหน้าน้อยๆ ก่อนจะเปิดประตูบ้าน "ลูกค้าลือตนี้...ท่าทางจะมีแต่คนโลกส่วนตัวสูง"

มารินดาเอ่ยกับตัวเองเบาๆ แต่ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากมายนัก คนที่ตะเกียกตะกายมาพักบนเกาะเล็กๆ นอกฤดูตุลแบบนี้ เท่าที่เคยสัมผัส ถ้าไม่มาเพราะหนีปัญหา ก็มาเพื่อแสวงหาอะไรบางอย่าง น้อยคนจะต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ที่มีมนุษย์สัมพันธ์น้อยกว่านี้ แปลกกว่านี้เธอก็เคยเจอมาแล้ว

...เธอไม่รังเกียจที่จะแบ่งปันที่หลบภัยของเธอแห่งนี้...ให้คนที่ต้องการ

ขอเพียงไม่มีใครก่อปัญหาให้ร้อนใจ ไม่วุ่นวายกับเธอมากเกินไป ลูกค้าคนไหนมาทำไมและอยากทำอะไร ไม่เกี่ยวกับเธอ

...เธอมาที่นี่เพื่อ...ลืม

...เธอไม่ยอมรับรู้อะไรอีกต่อไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)